

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

Draugu!

KATE HARDY

Milijonierius, bosas... jaunikis?

2017 lapkritis-gruodis

Knygute.lt

Kate Hardy

(Keit Hardi)

**MILIJONIERIUS,
BOSAS... JAUNIKIS?**

Romanas

Versta iš Kate Hardy,
Billionaire, Boss... Bridegroom? 2016
© Kate Hardy, 2016

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin
Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Indrė Kairytė, vertimas iš anglų kalbos, 2017

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2017

ISBN 978-609-03-0308-5

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

1

„Atlekiu tavęs paimti, – Bela skubiai rašė žinutę. – Laikykis.“

Nors kartą atrodė, kad ji bus gelbėtoja, o ne ta, kuriai reikia padėti. Naujasis darbas suteikė pasitikėjimo savo jėgomis, tad Bela manė, kad jai pavyks susidoroti su užklupusia bėda. Nors kartą ji valdys situaciją, bus rami ir susikaupusi, o ne lengvabūdiška keistuolė, viską sujaukianti taip, kad kitiems tenka ją traukti iš keblios padėties.

Bela apsidairė ir pamatė prie šaligatvio stovintį juodą taksi automobilį. Jai labai palengvėjo jį pastebėjus. Nuskubėjusi prie automobilio, Bela išsoko vidun.

– Ar galite nuvežti mane į „Bramertono“ viešbutį Kensingtone? – kreipėsi ji į vairuotoją.

Šalia kažkas sausai kostelėjo. Staigiai pasisukusi Bela pamatė, kad ant galinės automobilio sėdynės jau įsitaisęs keleivis.

Bela taip susikaupusi galvojo apie Greisės gelbėjimą, kad lipdama į taksi net nepastebėjo ten sėdinčio žmogaus.

– Labai atsiprašau, – tarė ji. – Nenorėjau elg-

tis nemandagiai. Suprantu, kad buvote čia pirmas ir man derėtų tuoj pat išlipti ir netrukdyti jums tęsti kelionės, bet man tikrai reikia kuo greičiau nusigauti į „Bramertoną“. Gal galėtumėte susirasti kitą taksi, ir... ir?.. – Bela iš nevilties pamojo ranka. – Aš sumokėsiu už jūsų kelionę.

Norėdama tai padaryti Bela dar labiau įsiskolins bankui, bet tikrai negaila kelių svarų, jei tik jie padės nors kartą atsilyginti ir pagelbėti Greisei. Be to, Bela tuoj pradės dirbti. Kitą mėnesį jos finansinė situacija jau bus kiek geresnė.

– Tiesą sakant, ir aš važiuoju link Kensingtono, – atsiliepė vyras. – Galėsite išlipti prie „Bramertono“.

Belą užplūdo didžiulis palengvėjimas. Ji atrado šių laikų riterio ant balto žirgo atitikmenį – vyrą juodame taksi. Belai neteks nuvilti sėters.

– Ačiū. Labai ačiū, – apimta staigaus entuziazmo Bela pasilenkė ir pabučiavo vyrą į skruostą. – Net neįsivaizduoji, kokia aš dėkinga.

– Kur taip skubi? – taksi pajudėjęs iš vietos pasiteiravo bendrakeleivis.

- Šeiminės bėdos, - atsakė Bela. Ji neturėjo teisės kam nors, ypač nepažįstamajam, pasakoti apie sesers rūpesčius.

- A, - vyriškis patylėjo. - Ar ką tik mačiau, kaip išėjai iš „Insurgo įrašų“?

Bela nustebusi pakėlė į vyrą akis. Jis atrodė kaip verslininkas, po vėlyvo susitikimo vykstantis namo. Tikrai nebuvo panašus į žmogų, turintį ką nors bendro su nepriklausoma įrašų kompanija. Nors, žinoma, „Insurgo“ atlikėjai buvo skirtingi - nuo liaudies muzikos motyvais kuriančių menininkų iki nedidelių pankiškų grupių. Ten buvo galima sutikti įvairių keistuo-lių.

- Taip, - atsakė Bela.

- Ar tu viena iš atlikėjų?

Bela žinojo, kad apsimovusi juodus džinsus ir prie jų priderinusi paprastus marškinėlius, o savo trumpus plaukus nusidažiusi žėrinčia platinine spalva, ji labiau panašėjo ne į grafikos dizainerę, o į nepriklausomą muzikos atlikėją.

- Ne, - atkirto ji.

Tačiau šis vyras buvo toks malonus ir leido kartu su juo vykti taksi, tad Bela nenorėjo elgtis nemandagiai. Be to, nereikšmingi pašnekesiai ją kiek prablaškys ir neleis nerimauti, kas

galėjo nutikti dažniausiai ramiai ir santūriai seseriai, kad ji taip pašėltų. Bela nusišypsojo.

- Tiesą sakant, aš esu grafikos dizainerė. Kitą savaitę pradėsiu dirbti „Insurgo įrašuose“.

- Ak, tikrai?

Išgirdus lėtai tariamus pašnekovo žodžius, Belos galvoje suskambo pavojaus varpai. Bet juk ji šio vyro nepažinojo. Visai be reikalo su nerimo.

- Taip, ir labai to laukiu, - plačiai nusišypsojusi patvirtino ji. - Kursiu internetinio tinklalapio dizainą, albumų viršelius ir įmonės atributiką. Tiesą sakant, dar negaliu patikėti, kad man pasiūlė mano svajonių darbą.

Bela mieliau dirbtų kaip laisvai samdoma darbuotoja ir su „Insurgo įrašais“ bendradarbiautų kaip su vienu iš savo klientų, bet vėl įsidarbinti įmonėje visai darbo dienai reikš, kad ji kurį laiką turės stabilias pajamas. Šiuo metu Belai to reikėjo labiau nei laisvės.

- Nežinai, kas aš, tiesa? - pasiteiravo vyras.

- Išskyrus tai, kad esi nepažįstamas, kuris labai maloniai pasiūlė kartu važiuoti vienu taksi? Ne, nežinau, - pripažino Bela.

- Leisk prisistatyti, - palinkęs į priekį vyras išniro iš jį gaubiančių šešėlių ir ištiesė ranką.

Belai pritrūko kvapo. Vyras atrodė nuostabiai. Tamsūs plaukai buvo suglostyti taip, kad nekristų ant veido, kuriame švietė rugiagėlių mėlynumo akys. O su tokiais skruostikauliais šis vyras galėtų tapti bet kokios kvėpalų reklamos žvaigžde. Belai teko atsispirti troškimui ištiesti ranką ir pirštais perbraukti švariai nuskustą skruostą. Ir tas lūpas. Putlios vyro lūpos tikrai buvo seksualiausias iš pastaruoju metu matytų.

Beveik apsvaigusi Bela paspaudė vyrui ranką ir pastebėjo, kokia ji tvirta. Ji stengėsi nekreipti dėmesio į delnu pasklidusį dilgčiojimą. Kai Kirkas taip nuvydė, Bela oficialiai pareiškė, kad nesidomės vyrais – net ir tokiu gražiu vyriškiu, vilkinčiu puikaus kirpimo dizainerio kurtą kostiumą, rankų darbo marškinius, ryšintį šilkinį kaklaraištį ir avintį švariai nublizgintus itališkus batus.

Visai neprasidės su vyrais.

Ir taškas.

Daugiau Bela niekada neleis, kad kas nors priverstų ją pasijusti kvailai ir nereikalingai. Kaip tik tokius jausmus ir sukėlė Kirkas.

– Hju Monkrefas, – prisistatė vyras ir laukė, kol Bela susipras.

Prireikė penkių sekundžių.

- Hju Monkrefas? Tas pats „Insurgo“ Hju Monkrefas? - išsigandusi pasitikslino Bela.

- Tai aš, - patvirtino vyras. Buvo panašu, kad jis mėgaujasi Belos sutrikimu.

Jis - naujasis Belos viršininkas?

- Negali būti, - nors tai ir paaiškintų, kodėl vyras paklausė, ar ji nėra viena iš „Insurgo“ atlikėjų. Turbūt pagalvojo, kad pavaduotojas pasirašė su kažkuo kontraktą, kol jo nebuvo.

- Kodėl gi?

- Nes tu... Tu... - Bela mostelėjo į Hju kostiumą. - Tu neatrodei kaip nepriklausomų grupių įrašų kompanijos savininkas. Esi panašesnis į finansų maklerį.

- Banko atstovams visada patinka, kai įmonės direktorius dėvi kostiumą, - švelniai paaiškino Hju. - Jei susitikime pasirodyčiau plėšytais džinsais, madingais marškinėliais ir sušiauštais plaukais, jie galvotų, kad esu nepatikimas klientas. Jie nelaikytų manęs profesionaliu verslininku.

Bankas? Bela pasijuto dar blogiau. Jei Hju tokiu metu penktadienio vakarą vyko į susitikimą banke, gal tai reiškia, kad įmonė pakliuvo į bėdą ir naujoji darbo vieta pradings net nespė-

jus joje apsiprasti?

Greičiausiai Belos jaučiama baimė atsispindėjo veide, nes Hju nuramino:

- Buvo vykdomas tik kasmetinis vertinimas, o paskui su verslo partneriu nuėjau išgerti. Tau nereikia taip nerimauti. Taigi, esi mano naujoji grafikos dizainerė?

- Bela Faradėj, - prisistatė mergina. - Labai gerai atlieku savo darbą.

- Net neabejoju, kitaip Tarkvinas nebūtų tavęs pasamdęs, - sausai atsakė Hju.

- Taigi, kodėl vadovaudamas įrašų kompanijai važinėji taksi? Kodėl tavęs nevežioja nuo savo automobiliu ar limuzinu? - klausimas išsprūdo Belai nespėjus susivaldyti. Viduje ji net sudejavo. „Šaunuolė, Bela, - galvojo. - Kamantinėk naująjį viršininką praėjus vos porai minučių, kai įžeidei jį pareikšdama, kad jis nepanašus į įrašų kompanijos savininką. Tęsk taip ir toliau, ir pirmadienio rytą vietoj naujojo darbo galėsi užsiregistruoti darbo biržoje.“

Štai kaip ilgai pavyko neapsikvailinti. Dabar Bela jautėsi kaip didžiausia pasaulio idiotė.

- Geras klausimas, - nusišypsojo Hju. - Mano automobilis dirbtuvėse, ten jį remontuoja. Savo pinigus mieliau investuoju į verslą, o ne į

prabangius limuzinus, kurie niekam nereikalingi, tik visą dieną stoviniuoja laukdami manęs. Taigi, važinėju taksi.

Bela juto, kaip išraudo skruostai.

- Atsiprašau. Neturėjau teisės kamantinėti. Gal paprašyk vairuotojo, kad sustotų ir mane išleistų, nebetrūkdysiu tau ir susirasiu kitą taksi.

- Sakei, kad reikalas skubus, šeiminės bėdos.

- Taip ir yra.

- Tada leisk nuvežti tave iki viešbučio. Neabejoju, kad Tarkvinas užlaikė tave pokalbyje dėl darbo, todėl ir vėluoji. Dėl visko kalti „Insurgo“.

- Ne, tikrai ne, - paneigė Bela. Niekas dėl to nekaltas. Bet šią akimirką ji labiau jaudinosi dėl Greisės nei dėl to, kaip kuo geriau pasirodyti viršininkui, tad priėmė Hju pasiūlymą. - Bet ačiū tau už pavėžėjimą. Labai man padėjai.

- Jokių bėdų.

Bela skubiai parašė Greisei žinutę.

„Aš jau taksi. Lauk manęs prie registratūros.“

Pagaliau automobilis sustojo prie „Bramerto-

no“ viešbučio.

- Dar kartą ačiū, pone Monkrefai, - mandagiai padėkojo Bela. - Kiek esu skolinga už taksį?

- Nieko. Man buvo beveik pakeliui, - patikino Hju.

- Labai ačiū. Tikrai. Visą kitą savaitę dirbsiu iki vėlyvo vakaro, kad atsidėkočiau, - pažadėjo Bela ir išlipo iš taksi, kol nespėjo leptelėti dar ko nors kvailo.

Kai Bela įėjo į viešbučio registratūrą, Greisė jos jau laukė. Sesuo buvo išbalusi ir tyli. Ir jokia ženklo, kad netoliese būtų Hovardas. Kodėl Greisės sužadėtinis nelaukia kartu? Ar kas nors nutiko Hovardui? Ne, aišku kad ne, Greisė būtų užsiminusi apie tai žinutėse. Nebūtų parašiusi tik vieno žodžio: „Padėk“, numetusi ragelio, kai Bela bandė jai paskambinti, ir brūkštelėjusi kitos žinutės: „Dabar negaliu kalbėti.“ Bela tikrai sunerimo. Kas, po galais, nutiko?

Greisė dėl vieno dalyko buvo teisi. Jos negalėjo čia apie tai šnekėtis. Tik ne tada, kai vienoje iš salių vyksta Hovardo tėvų auksinių vestuvių šventė. Kad ir kas nutiko, Bela užtars seserį. Jos išeina. Dabar pat.

- Eime. Dinkime iš čia, - švelniai paragino Bela, apkabino Greisę ir išvedė ją iš viešbučio.

Priėjusi gatvę, Bela apsidairė, ieškodama taksi.

Tada suprato, kad ją atvežęs automobilis vis dar stovi toje pačioje vietoje prie šaligatvio. O jame už vairuotojo vis dar sėdi Hju Monkrefas. Jis nuleido automobilio langą ir pažvelgė į merginas.

- Ar galėčiau jus kur nors pavėžėti?

- Bet... - pradėjo Bela.

- Akivaizdu, kad kažkas negerai, - švelniai pertraukė jis, žvelgdamas į Greisę. - Tad pavešiu tave ir... Spėju, tavo seserį? - Bela linktelėjo, ir Hju tęsė: - Pavešiu jus, kur reikia. Koks adresas?

Mergina tikrai nenorėjo šįvakar palikti Greisės vienos, o bute nebuvo pakankamai vietos dviem žmonėms. Bela prikando lūpą ir pasakė Greisės adresą.

- Labai tau ačiū, - padėkojo ji Hju. - Mes abi labai tau dėkingos. Neprivalėjai mūsų laukti.

- Jokių bėdų.

Bela padėjo Greisei įsėsti į automobilį. Ši vis dar neištarė nė žodžio. Bela sunerimusi suspaudė sesers ranką, bet Greisė neatsakė tuo

pačiu. Šį kartą niekas nenorėjo plepėti nereikšmingomis temomis. Kiekvieną sekundę Bela jautėsi vis nejaukiau.

Tada, taksi jau sukant į Greisės gatvę, ši apsisvėmė. Tiesiai ant puošnių Hju itališkų batų ir kostiuminių kelnių.

- Labai atsiprašau, - sumurmėjo ji.

Greisė atrodė beveik taip pat baisiai, kaip Bela jautėsi. Bela nežinojo, ką pasakyti. Ką galima sakyti, kai sesuo apvemė tavo naują viršininką? Tik taip pat nuolankiai pritarti:

- Labai atsiprašau.

Hju neatrodė supykęs.

- Kartais taip nutinka. Ar reikia pagalbos padėti ją į vidų?

- Dėkoju, bet nereikia. Šį vakarą ir taip jau labai mums padėjai, - Bela giliai įkvėpė. - Sumokėsiu už automobilio ir tavo kostiumo valymą bei naujus batus.

- Vėliau apie tai pasikalbėsime, - ramino Hju. - Ar tikrai susitvarkysi?

- Žinoma, - pamelavo Bela. Na, bent jau turi atsarginį Greisės durų raktą, tad nesunkiai paklius į sesers butą. - Ir labai tau ačiū. Ir atsiprašau....